SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 16 OCTOBER 1941



WAT ZIJN DAT VOOR VOGELTJES? (Tekening A. Lecomte)

ZONNESTRAALTJE

EEN SPROOKJE

Ergens in de wereld leefden eens een boel elfjes. Die elfjes waren lief en goed en heel mooi. Ze hadden prachtige kleertjes aan en ragfijne vleugeltjes. Allemaal hadden ze krulhaar, echt krulhaar, waarvoor ze nooit papillotten behoefden in te draaien. Ze zweefden door het bos en dansten over het water. En daarbij zongen ze wondermooie liedjes.

Een van die elfjes heette Zonnestraaltje. Die naam hadden de andere elfjes voor haar bedacht, omdat ze zo wondermooi was. Haar vleugeltjes glansden als echt paarlemoer en haar krullen leken wel gemaakt van het fijnste gouddraad. En zo'n kleedje als Zonnestraaltje droeg had niemand in heel sprookjesland. Het was gemaakt van ragfijne, witte wolkjes, bezaaid met zilveren sterretjes, en op haar rug zat een grote hemelsblauwe strik. Prachtig was het. Werkelijk, Zonnestraaltje was het mooiste van allemaal. Iedereen bekeek haar vol bewondering. En dat vond Zonnestraaltje fijn, want ze was vreselijk trots op haar schoonheid. Als er kabouters door het bos kwamen, staken ze de hoofden bijeen en fluisterden: „Mooi is ze. Maar wat is ze akelig verwaand, afschuwelijk."

Zonnestraaltje deed heel de dag niets anders dan pronken en zich laten bewonderen. Het was het enige elfje, dat niet lief en hartelijk was. Ze had het veel te druk met zichzelf, om ooit eens tijd te hebben voor anderen. Eens had Zonnestraaltje een verre wandeling gemaakt. Toen ze naar huis terug ging, begon het te regenen. Dat was heel erg, want nu werden haar mooie kleertjes nat. Vlug sloeg ze een zijpaadje in en liep naar het huisje van de goede bosfee, die daar in de buurt woonde. Daar werd ze vriendelijk ontvangen, want iedereen was welkom in dat huisje. Ze bleef er een heel uur, maar de regen bleef maar aanhouden.

„Ik moet naar huis," zei Zonnestraaltje. „Lieve bosfee, leen mij een parapluutje alsjeblieft?"

„Natuurlijk," antwoordde de bosfee.

En ze haalde haar Zondagse regenscherm uit de kast. Gedienstig plooide ze het open.



Ze zweefden door het bos en dansten over het water.



„Mooi is ze. Maar wat is ze akelig verwaand, afschuwelijk."

„Poeh," zei Zonnestraaltje, „is dat alles wat je hebt? Daarmee kan iemand zoals ik toch niet door het bos gaan."

Haastig vouwde de bosfee het parapluutje weer dicht.

„Een beter heb ik niet," zei ze, „dan zul je zo maar door de regen moeten."

Nu, dat wou Zonnestraaltje allerminst. Daarom besloot ze toch maar met dat ding op stap te gaan. En zonder de goede fee te bedanken voor haar hulp, liep ze de deur uit. De paraplu was helemaal niet lelijk. Ze was gemaakt van stevige, grote blaren, die over elkaar sloten als de pannen op een dak. De stengel was een stevige, glanzende rietstengel. Het was zelfs een heel mooi parapluutje. Wij zouden het misschien wat klein gevonden hebben, maar voor zo'n elfje was het kolossaal groot. Er konden wel vijf van die elfjes onder zoals zij. Dus kwam er geen druppeltje regen op het witte wolkenkleedje. Daarom moest Zonnestraaltje eigenlijk heel blij zijn, in plaats van met een nors gezicht en een pruilmondje naar huis te stappen.



Ze was gemaakt van stevige, grote blaren, die over elkaar sloten als de pannen op een dak.

(Illustraties Annie v. Bers)

„Hé," klonk het ineens achter haar, „hé, Zonnestraaltje, mogen wij heel alsjeblieft met je meelopen onder die paraplu? We hebben onze beste spullen aan en het zou heel jammer zijn, als die nat zouden worden. Mogen we, Zonnestraaltje?"

Het elfje keek om en zag onder een paddenstoel twee kaboutertjes zitten. Het waren Peer en Pukje, ze kende die twee wel. Peer was de portier van kabouterland en Pukje de loopjongen. Wat dachten die twee wel, dat ze bij haar onder de paraplu mochten? Kun je begrijpen. Als het nu heel voorname kabouters waren geweest, zou ze er nog eens over denken. Maar zulke doodgewone dwergjes, geen sprake van. Uit de hoogte keek ze op de twee neer, nam nog eens goed haar rokjes bij elkaar, trok minachtend haar neusje op en liep verder, zonder iets te zeggen.

Neen maar, daar stonden de kaboutertjes toch van te kijken. Dat Zonnestraaltje verwaand was, wisten ze al. Maar dat het zó erg zou zijn, hadden ze toch nooit kunnen denken.

„We kunnen hier toch niet langer blijven zitten," zei Peer, „het begint al donker te worden en mijn plaatsvervanger aan de poort zal naar huis willen."

„Weet je wat," riep Pukje ineens, „we lopen naar het huisje van de bosfee. Dat is niet ver hier vandaan. Zij zal wel een parapluutje voor ons hebben."

Zo deden ze. Ze holden hard het bospaadje af, nog een paadje en daar waren ze al bij het huisje.De goede bosfee was voor de kabouters even vriendelijk als voor het elfje. Maar toen ze hoorde, wat er daar juist gebeurd was, keek ze heel boos.

„Het is slecht van Zonnestraaltje," zei ze, „dat zij jullie niet helpen wou, terwijl het zo makkelijk ging. Wacht hier eens even."

In een ommezientje had de fee een wijde regenmantel aangetrokken



Onder een boom, waar het niet zo bar hard regende, keek Zonnestraaltje in haar spiegeltje.

en roef.... ze was verdwenen.

De goede bosfee kon ook toveren. Ze toverde zichzelf plotseling bij Zonnestraaltje onder de paraplu. Wat die schrok, dat begrijp je. Maar ze schrok nog meer, toen ze het boze gezicht van de fee zag.

„Ik kom mijn parapluutje terughalen," zei die, „Peer en Pukje moeten het hebben. Laat jij je kleertjes maar gerust nat worden, hoor."

Het elfje begreep dadelijk, dat de bosfee wist wat er bij de paddenstoel gebeurd was. Ze werd zo bang, dat ze zonder tegenspreken de paraplu teruggaf en het op een lopen zette. Maar eerst had ze nog een zacht tikje gekregen met het toverstokje en de bosfee riep haar na: „Loop maar niet zo hard. Zonnestraaltje, het is nu zo erg niet meer als je verregent."

Hé, nu pas merkte ze, dat haar kleedje niet meer zacht en donzig aanvoelde, maar hard en grof. Lieve help, ze had een lelijk, grauw kleed aan, met vlekken en scheuren erin. Haar handen waren ruw en vies. En toen ze vol schrik naar haar mooie vleugeltjes tastte, voelde ze alleen maar een paar harde, ineengeschrompelde knobbeltjes. Was dat wel waar? Droomde ze niet? Zenuwachtig voelde ze naar haar spiegeltje, dat altijd in de zak van haar onderjurkje zat. Gelukkig, het spiegeltje was er nog, al was er dan ook voor de fijne onderjurk zoo'n naar, afschuwelijk ding gekomen. Onder een boom, waar het niet zo bar hard regende, keek Zonnestraaltje in haar spiegeltje.

O, o, wat schrok ze toen. Ze zag een vreselijk lelijk gezicht, vol rimpels en plooien, een paar verschrikkelijke norse ogen en in plaats van haar gouden krullen wat gelig piekhaar. De bosfee had haar betoverd. Wat moest ze nu toch beginnen? Zo teruggaan naar de andere elfjes, dat deed ze voor geen geld. Ze wist ergens een holle boomstam. Daar kroop Zonnestraaltje in en ze huilde heel de avond en heel de lange nacht.

Och, wat kon ze anders doen, dan hier maar te blijven wonen en zich voor iedereen verborgen te houden? Twee hele dagen gingen voorbij en Zonnestraaltje kon niet eten of drinken van verdriet om haar verloren schoonheid. Toen ze daar zo alleen in die holle boom zat, had ze veel tijd om na te denken.

„Alles is mijn eigen schuld," dacht ze, „als ik niet te verwaand was geweest, om die twee kabouters onder mijn paraplu te laten, toen het regende, zou er niets gebeurd zijn. O, was ik maar weer zoals vroeger, dan zou ik nooit meer trots, of verwaand, of dom zijn."

„Meen je dat?" klonk ineens een stem dicht bij haar.

Och kijk, daar was de bosfee weer. Zonnestraaltje had haar helemaal niet aan horen komen.

„Lieve bosfee," smeekte ze, met tranen in de ogen, „maak mij toch weer een gewoon elfje! Ik hoef niet meer de mooiste te zijn, als dit lelijke maar weg is, zodat ik weer bij mijn vriendinnetjes kan gaan. Heus, lieve fee, ik zal nooit, nooit meer verwaand zijn."

„Meen je dat?" vroeg de fee nog eens.

„O ja, dat meen ik van harte. Het was vreselijk dom van me, zo trots te zijn. Ik heb er zo erg veel spijt van."

„Goed, goed," zei de bosfee, „dan zullen we er niet meer over spreken."

Hup! Eén tikje met het toverstokje en daar stond Zonnestraaltje weer in haar spierwit kleedje, met glanzende sterretjes, haar paarlemoeren vleugeltjes en gouden krullen en haar mooi gezichtje.

„Dank u, dank u wel, lieve bosfee," jubelde ze, „nu ben ik weer juist als vroeger."

„Niet helemaal hetzelfde," lachte de fee.

En daar had ze gelijk in. Want iedereen, die haar nu zag, zei:

„Zonnestraaltje is nog veel mooier geworden nu ze zo lief en zo vriendelijk is. Hoe zou ze toch zo plotseling veranderd zijn?"

Ze begrepen er niets van.

SPARLA

„Dank u, dank u wel, lieve bosfee," jubelde ze, „nu ben ik weer juist als vroeger."





TOMMIE'S AVONTUREN

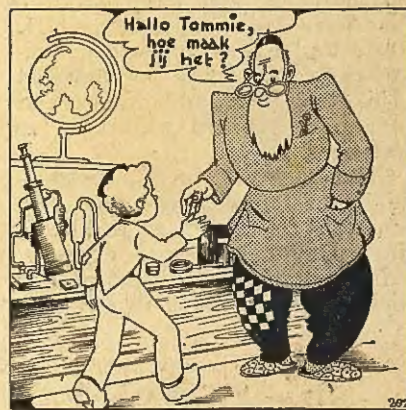
DOOR PIET BROOS



Tommie was nauwelijks een week thuis van zijn tocht naar de Blauwe-Haaienbaai, toen hij op een goede morgen een brief kreeg van professor Nieuwidee uit Oudeplan.



De professor schreef dat hij iets nieuws had uitgevonden, een snufje op technisch gebied. Tommie was nieuwsgierig en ging terstond op stap om den professor een bezoek te brengen.



De professor woonde niet ver van Tommie vandaan en al spoedig stapte Tommie dan ook diens woning binnen. Daar werd hij door den geleerde verwelkomd. „Kom maar eens mee," zei hij.



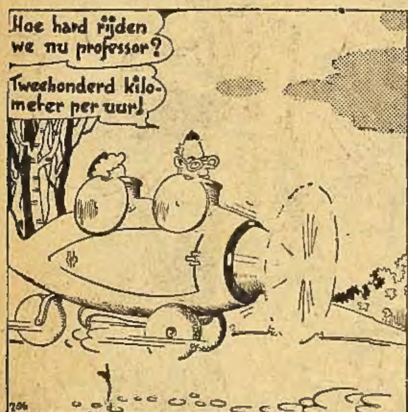
Ze gingen naar de werkplaats van den professor en daar stond een wonderlijke machine. Het was geen auto, het was geen vliegtuig, het was geen duikboot. Nee, het was alle drie tegelijk.



„Nou, wat zeg je er van?" vroeg de professor. „Het lijkt wel 'n kameel, met die twee bulten!" zei Tommie. „Prachtig," zei de professor, „ik zocht juist 'n Hollandse naam voor mijn uitvinding.



Nu heb ik ineens de goede naam! Kom, dan gaan we eens een toertje maken met mijn kameel." Zij kropen in het toestel en weldra bromde de motor en snelden zij over de weg.



De machine schoot als een wervelwind langs de wegen, zodat Tommie haast horen en zien verging. Maar hij genoot geweldig en de professor zei: „Nu zul je eens wat zien!



Klimmen kan mijn machine als de beste." Dat was ook zo, want zonder snelheid te verliezen, nam de machine een steile bergweg, tot ze al spoedig de top van de berg bereikt hadden.



„We zullen even uitrusten," zei de professor, „en dan zal ik je eens laten zien, hoe reusachtig mijn kameel kan vliegen." De professor stapte uit en maakte het toestel in orde.

WILLY WEETAL'S WEDERWAARDIGHEDEN

DOOR -R-M-BRINKERHOFF-

HÈ, DAAR HEB JE MEVROUW KNIKKEBOL MET HAAR BABY. IK MOET NIKS HEBBEN VAN BABIES!

BOB, KIJK JE EVEN NAAR M'N KLEINE BABY? IK MOET EVEN MET JE MOEDER PRATEN.

BA

JAWEL, MEVROUW!

BA

IK BEN ZO' WEER TERUG, HOOR!

BA

WAT EEN MALLE MEID! ZE KRUIPT ERUIT!

HALLO, BOB, GA JE MEE SPELEN?

IK KAN NIET, IK HEB HET TE DRUK!

BA

LIEVE HELP! BABY IS WEG! — BOB! — WAAR IS BABY?

COPYRIGHT SJORS

U ZEI TOCH DAT IK NAAR HAAR MOEST KIJKEN!

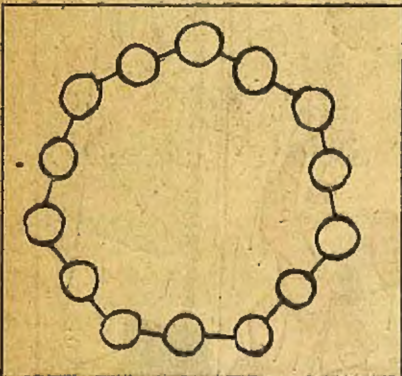
EN IK KIJK TOCH NAAR HAAR!

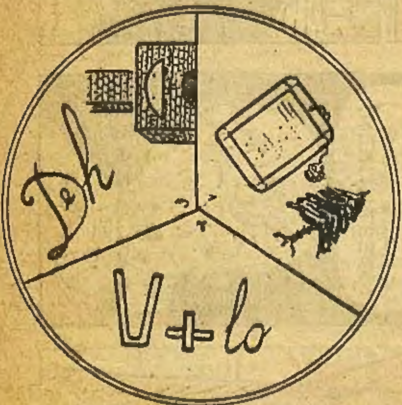
-R-M-BRINKERHOFF-

BONT ALLERLEI

CIRKELPUZZLE

Plaats in deze cirkeltjes de cijfers van 1 tot en met 14, maar doe het zo, dat de som van drie cirkeltjes die zich in rechte lijn bevinden, telkens 19 is. Hoe moet je die cijfers plaatsen?





PLAATSNAMENREBUS

Hoe luiden deze drie Nederlandse plaatsnamen?

1.	K O M
2.	. . .
3.	. . .
4.	P A S

HOE KOM JE ER?

Hoe zou je, door het telkens veranderen van slechts één letter, van „kom" naar „pas" kunnen komen in driemaal?

	1	
	2	
	3	
	4	
	5	

HOE DOEN WE DAT?

In deze tien hokjes moet je tien woordjes plaatsen. Dat is niet zo moeilijk. Inderdaad. Maar.... de 5 woordjes in de tweede kolom, dus de kolom rechts van de cijfers, moeten bestaan uit dezelfde letters als waaruit 't daartegenoverstaande woordje in de linkerkolom is gevormd. Zou je dus bij 1 links zetten „kat", dan zou je rechts moeten zetten „tak" of „akt".

De tien woordjes beantwoorden aan de volgende tien gegevens:

Links:
1. Huisdier.
2. Lichaamsdeel.
3. Koppig dier.
4. Vloeistof.
5. Groente.

Rechts:
1. Vloeibaar eten.
2. Soort spel.
3. Touw.
4. Graangewas.
5. Worm.

HOE KOM IK ER?

Verander telkens een letter van het voorgaande woord, totdat je ten slotte door de laatste verandering het woordje „boer" krijgt.

1.	L A N D
2.	. . . .
3.	. . . .
4.	. . . .
5.	. . . .
6.	B O E R

HOE IS DE NAAM VAN DEZE VIJF PLAATSEN?



(Tekeningen Latte)

Oplossingen vorig nummer

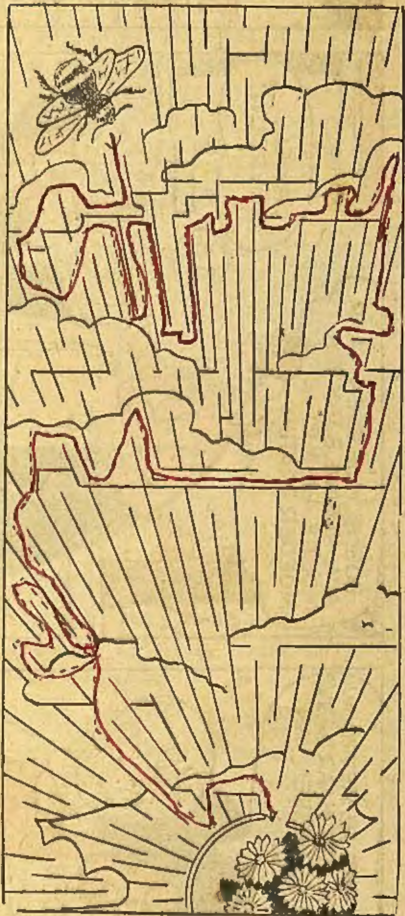
WIE BEN IK?

Paddenstoel.

OL-PUZZLE

1. K A T R O L
2. G E R O L D
3. J O O L D E
4. T O L L E N
5. O L IJ V E N

HOE KOMT HET BIJTJE BIJ DE BLOEMEN?



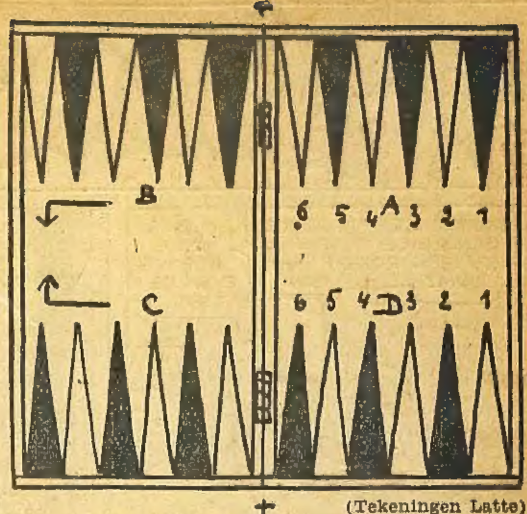
KRUISWOORDPUZZLE

```
   G A R E N
 T R A A N   E
H O O P   T I N
E N T   E E D
        K N A L
```

AN-PUZZLE

1. A N K E R
2. K A N O N
3. S T A N D
4. G R A A N

TRICTRAC



(Tekeningen Latte)

Een leuk en gezellig spelletje voor de komende lange avonden. Het wordt gespeeld in een openslaande dubbele bak, waarvan de bodem wordt verdeeld in 24 driehoeken. Twaalf in één kleur en twaalf in een andere. Bv. rood en zwart. Men speelt met z'n tweetjes en elke speler plaatst zich dáár waar de kruisjes staan. Verder heeft elke speler 15 schijven (bv. damschijven). Een neemt witte en de andere zwarte. Verder zijn er nog 2 dobbelstenen nodig. De bak gemerkt A en D noemt men de binnenbak, de met B en C gemerkte de buitenbak. Het gaat erom de vijftien schijven van bv. A, via B en C naar D te brengen en omgekeerd van D, via C en B naar A.

HOE MEN SPEELT

Wie het grootst aantal ogen werpt, mag beginnen. Men werpt nu beide dobbelstenen in de bak (valt een steen erbuiten of ligt er een schuin, dan is de worp ongeldig). Men werpt bv. 2 en 5. Nu zet men één schijf op driehoek 2 en een op driehoek 5. Dan komt de tegenpartij aan de beurt, totdat alle 15 schijven op zijn, d.w.z. geplaatst zijn op een van de driehoeken van 1 t/m 6.

Iemand werpt dubbel, b.v. twee drietjes. Dan zet hij ook dubbel, d.w.z. 2 schijven op 3 en 2 schijven op 4. Want bij dubbele worp moet men altijd 7 tellen. Werp je b.v. dubbel 1, dan zet je dubbel 1 en dubbel 6 enz. Werp je trictrac, dit is een 1 en een 2, dan mag je zetten: dubbel 1, dub-2. dubbel 5 en dubbel 6. Wie dubbel werpt of trictrac, krijgt bovendien nog een beurt.

Zijn alle 15 schijven in de binnenbak geplaatst, dan mag men verder gaan schuiven in de richting van de pijltjes. Nemen we aan dat A aan de beurt is. Hij werpt 3 en 5. Nu kan hij twee dingen doen. Verder schuiven met een schijf, in welk geval hij 8 driehoeken verder gaat met die schijf, want 3 + 5 = 8 of.... zetten met twee schijven. In dat geval plaatst hij een schijf 3 driehoeken verder en een andere schijf 5 vijfhoeken verder. De stand van het spel of de schijven moet uitwijzen hoe men het beste zet: met 1 of met 2 schijven.

Let er vooral op dat men altijd eerst het kleinst geworpen aantal ogen moet zetten. Bijvoorbeeld men werpt 1 en 6, dan moet men eerst de 1 zetten, want, doet het geval zich voor dat men de 1 niet kan zetten, omdat de weg versperd is door de stenen der tegenpartij, dan mag men de 6 ook niet zetten. Dan gaat de worp dus verloren.

Nu moet men proberen, zo ver mogelijk op het veld der tegenpartij een brug te maken. Dit wil zeggen zoveel naast elkaar liggende driehoeken te bezetten met dubbele stenen (2 schijven) dat de tegenpartij er niet overheen kan. Waarom dubbele schijven? Omdat de tegenpartij alleen enkele schijven kan uitgooien. Neem bijvoorbeeld eens aan dat er op driehoek 6 van bak D een schijf van A ligt en de tegenpartij werpt zodanig, dat zij dat veld kan bezetten, dan mag zij die steen van A er uitgooien, omdat er maar één steen ligt. Zodra er twee liggen kan men zulks niet meer doen.

Heb je nu alle vijftien stenen in de binnenbak van de tegenpartij gebracht, dan begin je af te brengen. Telkens als je een aantal ogen werpt, hoger dan het resterend aantal driehoeken, neem je een of twee schijven uit de bak. Bijvoorbeeld ik heb al mijn schijven staan op de vier eerste driehoeken van bak D. Ik werp 5 en 6. Ik mag twee schijven uit de bak nemen. Werp ik 5 en 3, dan zou ik maar één schijf uit de bak mogen nemen, want de 3 kan ik nog zetten, daar er vier driehoeken overblijven. Wie het eerst alle schijven uit de bak heeft, wint.

Hierbij kunnen wel allerlei punten berekend worden, maar dat doet minder ter zake. Heeft de tegenpartij nog geen enkele schijf uit de bak kunnen halen, dan is zij „codille", dit wil zeggen het verlies wordt dubbel aangerekend.

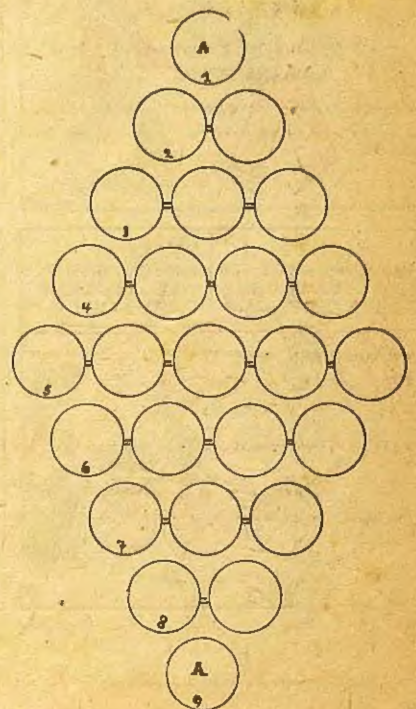
Zo'n trictrac-bak kun je zelf in elkaar knutselen, met rechtopstaande randen van 6 à 8 cm. Als de bak dicht is, kunnen onder- en bovenkant best benut worden om aan de ene kant een dambord en aan de andere kant een schaakbord te schilderen. Dan heb je drie spelen in één.

CIRKELRAADSEL

In elk cirkeltje komt een letter te staan. Elke horizontale rij cirkels, vanaf 2 tot en met 8, vormt een woordje dat bestaat uit dezelfde letters als het voorgaande woord, plus een letter. Dit tot en met het vijfde rijtje. Van daar af bestaat elk woordje uit dezelfde letters als het voorgaande, minus een letter. In het bovenste en onderste en komt een A te staan. Elke rij cirkeltjes moet een goed Nederlands woordje vormen.

Omschrijving der woordjes.

2. Voertuig.
3. Nog een voertuig.
4. Verpakkingsmiddel.
5. Stuk dun karton van bepaald formaat.
6. Deel van een bijenkorf.
7. Knaagdier.
8. Onderdeel van een schip.



SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

WIL ROOKEN!























